మాతృదేవోభవ

అమ్మ చచ్చిపోతోందన్న టెలిగ్రాం చూచుకొని బయల్దేరి వచ్చాను. కాని తీరా వచ్చాక, ఎందుకు వచ్చానా అన్పించింది. ఎందుకు వచ్చానో అర్థం కాలేదు. వార్త వినగానే మనసులో ఏదో తెలియని అశాంతి, ఆవేదన రేగింది. ఏడుపు మాత్రం కాదు. ఆ అశాంతిలోనే, ఆలోచించకుండానే కాలేజికి సెలవు పెట్టేసి హైదరాబాదు నుండి బయల్దేరి వచ్చేశాను. అమ్మ చచ్చిపోతున్నదన్న మాట నిజమే. ఎన్నాళ్ళ బట్టో చచ్చిపోతోంది. యిప్పుడు చావు మరీ దగ్గరకు వచ్చింది. రేపో ఎల్లుండో నిశ్చయంగా చచ్చిపోతుంది.

కమల దగ్గర్లోనే వుంది. పరిస్థితి విషమించిందని కబురు తెలియగానే కమలా, రంగా పిల్లల్తో వచ్చారు. వచ్చాక రంగ నాకు టెలిగ్రాం యిచ్చాడు. వెంటనే బయల్దేరి వచ్చాను. కాని తీరా వచ్చాక, యిప్పుడే రావటం అనవసరమనిపించింది. అమ్మకూ నాకూ మొదట్నుండీ సంబంధం లేదు. అమ్మకు కమల ఒక్కతే కూతురు. నాకు అమ్మ ఎప్పుడూ లేదు. మరి వెంటనే ఎందుకు బయల్దేరాను? లోకం కళ్ళు తుడవటానికి కర్మలప్పుడు వచ్చినా సరిపోయి వుండేది, అనుకున్నాను.

అందరూ హడావుడిగా నిశ్శబ్దంగా తిరుగుతున్నారు. యింటికే చావుకళ వచ్చింది. అమ్మ మగతగా యీ లోకంలో లేకుండా కళ్ళు సగం తెరుచుకొని చూస్తూ పడుకుని ఉంది.

వచ్చినప్పటి నుండీ నాకు బోనులో పెట్టినట్లుగానే వుంది. ఏమీ తోచటం లేదు. ఏమో తెలియని, ఒక్కచోట కుదురుగా వుండనివ్వని అశాంతి! సాయంత్రం అయ్యేసరికి యింట్లో వుండబుద్ధి కాలేదు. మామిడి తోట చూసి వస్తానని బయల్దేరాను.

"యిప్పుడెందుకూ...?" అన్నాడు రంగ మందలింపుగా, చిత్రంగా చూస్తూ.

"నాకేం తోచటం లేదు.. అప్పుడే ఎందుకు రమ్మన్నావ్ నన్ను?" అన్నాను.

"అత్తయ్య శారద ఏదీ? అనడిగింది. అందుకని..." అన్నాడు.

"ఓహో!" అన్నాను నిర్లక్ష్యంగా.

తోటకు వెళ్తుంటే నాలో మళ్ళీ అశాంతి తలెత్తింది. అర్థంకాని అశాంతి! దోవలో చుక్కమ్మ కన్పించింది. ఏడుపు మొహం పెట్టి, "అమ్మకెట్లుందమ్మాయ్?" అన్నది.

"అట్లాగే వుంది" అన్నాను.

"ఎన్నాళ్ళు సెలవు పెట్టి వచ్చావ్?" అన్నది.

"వారం రోజులు" అనేసి నడక సాగించాను. చుక్కమ్మ ఎంతసేపయినా మాట్లాడగలదు.

వెనకనుంచే "తోట దగ్గరికా? ఎందుకూ? ఏంచేస్తావ్?" అన్నది.

వినినట్లుగా వచ్చేశాను. ఏం చేస్తాను? నేను పుట్టినప్పటి నుండీ ఏమీ చెయ్యలేదు. చెయ్యటం చేతకాలేదు.

తోట నానుకునే స్మశానం ఉంది. మా కుటుంబానికి ప్రత్యేకమయిన స్మశానం. దాని పేరు 'పాపడి బొందలు'. ఎన్నో తరాల్నుంచీ మా పూర్వీలందరూ అక్కడే దహనం చెయ్యబడ్డారు. నాన్నగారు అక్కడికే పోయారు. రేపు అమ్మ కూడా అక్కడికే పోతుంది.

అమ్మ వెళ్ళబోయే చోటును చూద్దామని రాలేదు నేను ఆ తోట దగ్గరికి. నాన్నగారు వెళ్ళినచోటును చూద్దామని ఎప్పుడైనా వస్తుంటాను.

ఆ నిర్జన ప్రదేశంలో, ఆ తుప్పల మధ్యన, 'గంటలో కాలిపోయాడు, పుణ్యాత్ముడు', తోటలో అంటుమామిడి చెట్టు క్రింద కూర్చుని, బొందల్లోకి చూస్తూ నాన్నగారి కోసం వెతుకుతాను. మనసులో వూహ స్తంభించి పోయినప్పుడు నాన్నగారు వున్నట్లుగానే, కొరత లేకుండా, హాయిగా వుంటుంది.

నాన్నగారు చచ్చిపోయినప్పుడు నేను లేను, అకస్మాత్తుగా పోయారు. నేను హైద్రాబాదు నుండి వచ్చేసరికి దహనం కూడా అయిపోయారు. 'అంత బ్రతుకు బ్రతికిన పుణ్యాత్ముణ్ణి పాచిశవంగా రాత్రికి వుంచెయ్యకూడదు' అన్నారట మామయ్య - కమల మామగారు.

సంగతి తెలియగానే నాకు గుండె పగిలిపోతుందేమోనన్పించింది. వారం రోజులు నిర్విరామంగా ఏడ్చాను. నాన్నను నాకు చూపించని అందరి మీద కసి పుట్టుకొచ్చింది. పిచ్చెక్కిపోతుందేమో అనుకున్నాను. యిహ పిచ్చెక్కదనే నమ్మకం కలగటానికి మూడేళ్ళు పట్టింది. యీ మూడేళ్ళలోనూ మనఃస్థిమితం కోసం చాలా ప్రయత్నం చేశాను. సైకియాట్రిస్ట్‌ను చూశాను. స్వాములవార్లను చూశాను. మామూలు డాక్టర్ల విషయం లెక్కేలేదు. ఎవరిని చూసినా ప్రయోజనం లేకపోయింది.

అందరివీ వట్టి మాటలు! ప్రాణం లేని, సంబంధం లేని, మెట్ట వేదాంతం. 'సంబంధం' లేనివాళ్ళు ఎట్లా సహాయం చెయ్యగలరు? చెయ్యగలరనుకోవడం భ్రమ అని తెలుసుకొన్నాను.

ఈ ప్రపంచంలో నన్ను ప్రేమించిన ఒక్క మనిషి 'నాన్నగారు'. ఎవరేమి చెప్పినా నా 'నాన్న' శవాన్ని నేను చూడకుండా ఎట్లా దహనం చేశారు? ఎవరికీ అట్లా చెయ్యడానికి హక్కు లేదు, అమ్మకు తప్ప. నేను ముఖ్య వారసురాల్ని. పెళ్ళయిపోయిన కమల లెక్కేమిటి?

అమ్మ నామీద కక్షతో కావాలని యిలా చేసిందేమో! అనిపించింది. కాని ఆమెకు

నా మీద కక్ష కూడా లేదని జ్ఞాపకం వచ్చి చప్పబడ్డాను.

నేను గుర్తెరిగినప్పటి నుండీ ఆమెకు నాతో ఏ 'సంబంధమూ' లేదు! ప్రేమ లేదు, ద్వేషం లేదు. ఆమె ముద్దు మురిపెమంతా కమల దగ్గరే. ఆమె తెలిసీ నాకేమైనా అన్యాయం చేసిందని నేను అనటం లేదు. నిజం చెప్పాలంటే న్యాయంగానే నిష్పక్షపాతంగానే వుండాలని ప్రయత్నించిందనుకుంటాను. 'న్యాయం' ఎవరిక్కావాలి, 'సంబంధం' లేకపోయాక?

ఆమె ఎప్పుడూ నాలో ప్రతిస్పర్ధనే రేకెత్తించింది. దానికి పూర్తిగా అహంభావ పూరితమైన ఆమె గుణమే కారణమో, నా బాధ్యత కూడా వున్నదో యిప్పటికీ చెప్పలేను. కారణమేదైనా ఫలితం మాత్రం ఆమెకూ నాకూ మధ్యన సంబంధం తప్పిపోవడం. చిన్నపిల్లగా వున్నప్పటి నుండీ కూడ ఆమె ప్రేమాభిమానాల కోసం ఆత్మగౌరవాన్ని చంపుకొని పాటుపడలేదు నేను. ఒకరకంగా అమ్మ అహంభావమే నాకూ సంక్రమించిందేమో! కాని చిన్నపిల్లగా అమ్మ ఆదరం కోసం, మెప్పు కోసం పాటు పడకపోయినా, వాటికోసం ఎదురుచూడ్డం, ఆశించడం నాకు గుర్తే. అది నాకు లభించలేదు.

నా సుఖదుఃఖాల్లో ఆమె ఎప్పుడూ పాలుపంచుకోలేదు. క్రిందపడి దెబ్బ తగిలించుకున్నాను. వెంటనే డాక్టరు దగ్గరకు పంపించి కట్టు కట్టించింది. నొప్పికి ఏడ్చినప్పుడు 'తగిలించుకున్నప్పుడు ఓర్చుకోవాలి మరి' అన్నది. నొప్పితో సంబంధం పెట్టుకోకుండా, దూరం నుంచీ... టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చింది. జాగ్రత్తగా వేళకు మందు పోసింది. పాలూ, జావా యిచ్చింది. ఏ నర్సుగానీ అంతకంటే ఎక్కువ చెయ్యలేదు. కాని 'సానుభూతి' లేదు. తన విద్యుక్త ధర్మాన్ని న్యాయంగా ఆచరిస్తుంది. క్లాసులో ఫస్టు మార్కులు తెచ్చుకున్నాను. "ఒక్కసారి వస్తే చాలనుకోకు. ఎప్పుడూ రావాలి. బాగా చదువు" అని ఆజ్ఞాపించింది. ఏ విధంగానూ ఆమెను నేను 'స్పృశింప'లేక పోయాను. క్రమేణా ఆ ప్రయత్నం విరమించుకున్నాను.

నాన్న అట్లా కాదు. నా నొప్పితో నొప్పిపడ్డారు. నా మార్కులకి సంతోషించారు. నాకు మార్కులు తక్కువైనా ఏమీ అని వుండరు! నాన్న దేవుడు. అమ్మ నాన్నగారిని సరిగా చూడదనీ, నాన్నంటే నిర్లక్ష్యమనీ అభిప్రాయం నాకు ఎందుకు ఎట్లా కలిగిందో తెలియదు. నిజం చెప్పాలంటే నేను అలా అనుకోవటానికి కారణం కూడా లేదు. కాని అనుకున్నాను. నాన్నను సంతోషపెట్టే భారం నామీద వేసుకున్నాను. కష్టపడి చదివాను. నాన్నగారికి కొడుకులు లేని లోపం తీర్చాలని నేనే కొడుకునై చదివాను. ఉద్యోగంలో చేరాను. నాకు వుండే వుద్యోగావకాశాల గురించీ, అందులో పైకి పోగల అవకాశాల గురించీ, హైదరాబాద్‌లో గవర్నమెంటు లోనుతో నేను కొనవలసిన యింటి గురించీ వూహాగానం చేసి, ఆశించి, సంతోషించాను. ఎందుకంటే నాన్నగారు నాతో సంతోషిస్తారు గనుక! పెళ్ళి విషయం తలపెట్టనే లేదు. నేను చేసుకోనని స్పష్టంగా చెప్పేశాను. నేను లేకుంటే నాన్నగారికి కొడుకెట్లా వుంటాడు? అందుకే యిప్పుడు ముప్పై మూడేళ్ళ కుమారి శారద, వైస్ ప్రిన్సిపాల్‌ను.

కమలను మా మేనత్త కొడుకు రంగనాథానికిచ్చి పెళ్ళి చేశారు. ముగ్గురు పిల్లలు. రంగ అమెరికాలో పి.హెచ్.డి. చేశాడు. తిరుపతి యూనివర్సిటీ కాలేజీలో ప్రొఫెసర్ - యింత చిన్న వయస్సులోనే. నాకంటే ఏడాది చిన్న. నాన్నగారు మినహాగా యీ లోకంలో నిజంగా నా క్షేమం అభిలషించే వ్యక్తి రంగ ఒక్కడేననుకుంటాను. మొదట్నుండీ కూడా నాకూ రంగకీ మధ్యన అక్కా తమ్ముళ్ళ మధ్యన వుండే ఆంతరంగికమైన సంబంధం, సానుభూతీ ఏర్పడ్డాయి. అటువంటి రంగ కమల భర్త కావటం చాలా సంతోషం కల్గించింది. కాని కమల రంగ విలువ తెలుసుకోలేక పోతోందనీ, రంగకు అన్యాయం జరుగుతోందని అన్పిస్తుంది అప్పుడప్పుడు.

మామిడి తోట నుంచి యింటికి వచ్చేసరికి చీకటి పడుతోంది. ఇంట్లోంచి ఏడుపులు వినరాలేదు. అమ్మ యింకా చచ్చిపోలేదన్నమాట.

"ఇంతసేపూ ఒంటరిగా ఆ తోటలో ఏం చేస్తున్నావ్?" అన్నది కమల.

"చీకట్లో పాములూ అవీ వుంటాయి" అన్నాడు రంగ చిరునవ్వుతో.

"పాములు నన్నేం చేస్తాయి?" అన్నాను.

కమల విసుక్కుంటూ పిల్లలకు అన్నం పెట్టటానికి వెళ్ళింది.

"పెళ్ళి చేసుకోరాదూ" అన్నాడు రంగా.

అప్పుడప్పుడు యిదే సలహా యిస్తూ వుంటాడు. నాకు నవ్వు వచ్చింది.

"తప్పు కదూ... అమ్మ చచ్చిపోతుంటే యిదేనా ఆలోచించవలసినది? ఎవరైనా వింటే ఏమంటారు?" అని నవ్వుతూ, "నీకు తెలిసిన ఒక సుబ్బారావు హైదరాబాదులో సెక్రెటేరియట్‌లో వున్నాడు. ఈమధ్యన యిదే సలహా యిచ్చాడులే - తనను పెళ్ళాడమని..." చెప్పి నవ్వేశాను.

రంగ నవ్వకుండా ఆలోచించాడు. "ఎవరబ్బా" అన్నాడు. జ్ఞాపకం వచ్చాక "వాడా? వాడికి పెళ్ళయిపోయింది. అరడజను మంది పిల్లలు కూడానూ...కొంపతీసి వాడిని చేసుకోవాలనుకుంటున్నావేమిటి?... చాలా సెల్ఫిష్ ఫెలో..." అన్నాడు ఆదుర్దాగా.

రంగ ఆదుర్దా చూసి నాకు మరీ నవ్వు వచ్చింది. "యిన్నేళ్ళు వచ్చాక పెళ్ళి కానివాడు ఎక్కడ దొరుకుతాడు నాకు?... సుబ్బారావు నా సంపాదన ఆశించే చేసుకుంటానంటున్నాడని నాకు తెలుసు" అన్నాను.

"శారదా, ప్లీజ్, వాడి విషయం ఆలోచించవద్దు..." అన్నాడు రంగ.

నేను నిజానికి పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకోలేదు. సుబ్బారావు మాటను పట్టించుకోలేదు.

"నేను నేనుగా నా సుఖం కోసం ఎప్పుడైనా ఒక్కపనైనా చేశానా?... యిప్పుడు జీవితంలో సెటిల్ అయ్యే అవకాశం వస్తే ఒద్దంటున్నావ్. నీవు సెల్ఫిష్ కాదా?" అన్నాను.

రంగ మాట్లాడలేదు. వెళ్ళిపోయాడు.

అమ్మ పడుకున్న వరండాలోంచి "అమ్మాయ్, శారదా, కమలా... రండి, రండి" అంటూ అతి తగ్గు స్వరంతో పిలుస్తూ వుంది. వెళ్ళి చూశాను. అమ్మకు ఎగశ్వాస పుట్టింది. శూన్యంలోకి చూస్తూ యాతన పడుతోంది. కమల ఏడుస్తోంది.

నాకు ఏడుపు రాలేదు. మళ్లీ లోపలికి వెళ్లాను.

అమ్మ గురించి ఆలోచిస్తే మొదట నాకు జ్ఞాపకం వచ్చేది: నిజానికి నేను కమల కంటే రెండేళ్ళే పెద్దయినా, నేను పెద్దదాన్ననీ, ఆమె సలహాల కతీతురాల్ననీ నా చిన్నప్పటి నుండీ కూడా ఆమె అనుకోవటం. దానికి కారణమేమిటో నాకు తెలియదు. రెండో జ్ఞాపకం చిత్రమైనది. అది ఎందుకు నాలో అంతగా చోటు చేసుకుందా అని ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది నాకే! అప్పుడు బడికి సెలవులు. అందరం భోజనాలు చేసి కూర్చున్నాం. మా యింట్లో పిల్లలు తమలపాకులు వేసుకునే అలవాటు లేదు. ఎందుకో ఆ రోజు వేసుకున్నాను. నాలుక ఎర్రగా పండింది. అద్దంలో చూసుకున్నాను. మంచి నారింజ రంగులో పండింది. అమ్మ నావైపు చూసింది, అయిష్టంగా.

"ఆ ఎర్ర పళ్ళతో శారద అచ్చు పల్లెటూరి అరవ మనిషిలాగా వుంది... వొద్దంటే ఎందుకు ఆకులు వేసుకోవటం?" అన్నది.

నాకు చాలా అవమానమన్పించింది. అద్దంలో చూసుకున్నాను. నిజంగా నిత్యమూ ఆకులు నమిలే పల్లెటూరి అరవ మనిషిలాగా వున్నాను గారపళ్లతో! అమ్మ అన్నమాట కంటే ఆమె ధోరణి నన్ను తీవ్రంగా గాయపరచింది. అప్పటి నుండీ మళ్ళీ తాంబూలం ముట్టుకోలేదు.

కాని యీ విషయం మాయని ముద్రగా నిలిచిపోయింది నాలో. నాన్నగారు ఒక మంచి పెళ్ళి సంబంధం గురించి నాతో చూచాయగా ప్రస్తావించినప్పుడూ మొదట నాకు జ్ఞాపకం వచ్చింది యీ విషయమే! వెంటనే పెళ్ళి చేసుకోనని చెప్పేశాను. నాన్నగారికి ఏ విషయమైనా చెప్పటం వరకూ తెలుసుగాని బలవంతం చెయ్యటం, తన అభిప్రాయం యితరుల మీద రుద్దటం చేతకాదు. నేను అట్లా చెప్పాక ఎవరూ నన్ను పెళ్ళి చేసుకొని తీరాలని బలవంతం చెయ్యలేదు... నాన్నగారు పోయాక నా జీవితం ఆలంబనం లేనిదై నిష్ఫలమైనదిగా అర్థరహితంగా కన్పిస్తోంది.

ఇప్పుడు అన్నీ జ్ఞాపకం చేసుకుంటే నాకో చిత్రమైన కోరిక కలిగింది -- తాంబూలం వేసుకోవాలని! సీతయ్యను పిల్చి కొట్టుకు పోయి కిళ్లీ తెమ్మన్నాను. కిళ్లీ నములుతూ వుంటే ఎంతో హాయనిపించింది... కమలా వాళ్ల ఏడుపులు తగ్గు స్థాయిలో విన్పిస్తూనే వున్నై... ఇంతకాలం ఎందుకు నేను తాంబూలం వేసుకోలేకపోయాను? ఏ సుఖం అనుభవించలేకపోయాను? నేనుగా కోరి నా సుఖం కోసం ఏ పనీ చెయ్యలేక పోయాను? అని ప్రశ్నించుకున్నాను. నన్ను ఏదో భూతం ఆవహించి నా చేత నా కోసం కాని పనులు చేయిస్తోంది! నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాననే సుబ్బారావు జ్ఞాపకం వచ్చాడు. నలభైకి పైబడిన వయసు అయినా తెల్లగా అందంగా హుందాగా కన్పిస్తాడు. ఏం పెళ్లి చేసుకుంటే? అన్పించింది. 'శారదా ప్లీజ్, వాడి విషయం ఆలోచించొద్దు...' అంటున్నాడు రంగ... వెంటనే సుబ్బారావుకి వుత్తరం వ్రాయాలనిపించింది. యిప్పుడు వ్రాయకపోతే యిహ ఎప్పటికీ వ్రాయలేనని అన్పించింది. వ్రాశాను... పెళ్ళి చేసుకుంటానని...

నా డబ్బు వుద్యోగం చూసి చేసుకుంటున్నాడు సుబ్బారావు. అయితేనేం? ఆ

మాటకొస్తే డబ్బు మీద కోరిక లేనిదెవరికి? నాన్నగారు చచ్చిపోయిన తర్వాత ఆయన పేరుతో వుండే కొద్దిపాటి భూమి నాకే వస్తుందేమోనన్నప్పుడు కమల ముఖం చూసి తీరాలి! నాకు చాల నవ్వు వచ్చింది. "దుఃఖపడబోకు. యిద్దరం తీసుకుందాంలే సమానంగా" అన్నాను. రంగని జ్ఞాపకం చేసుకొని.

కమల మొహం ముడుచుకొని. "నీకేం సంసారమా. పిల్లలా? చక్కగా వుద్యోగం చేసుకుంటున్నావు చాలదా? నీకెందుకీ ఆస్తిపాస్తులు?" అన్నది. అమ్మకు ముద్దుల కూతురు గనుక అమ్మ పేరుతో వుండే రెండు లక్షల ఆస్తీ తనకే వస్తుంది అని తెలుసు. యీ కొంచెం కూడా నాకు రాగూడదనే దురాశకు నాకు కోపం వచ్చింది. యింతలో అమ్మ నాతో "హైదరాబాదులో మంచి యిల్లు చూసి కొనుక్కోరాదూ?" అన్నది.

"అంత భాగ్యం లేదులే. నాకు అంత డబ్బు ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది? మా నాన్న పేదవాడు కదా" అన్నాను.

అమ్మను నొప్పిద్దామనే అన్నానేమో. ఆమె మాట్లాడకుండా వూరుకున్నది. మాట్లాడితే తనదేమైనా యివ్వవలసి వస్తుందేమోనని!

సుబ్బారావు వుత్తరం కవర్లో పెట్టాను. యింతలోగా రంగ వచ్చాడు.

"త్వరగా రా. అత్తయ్య చచ్చిపోతూ వుంటే తీరిగ్గా కిళ్లీ నములుతూ వున్నావా? ఏం మనిషివి, లే..." అన్నాడు కోపంగా.

నేను వెళ్ళేసరికి అమ్మను మంచం మీది నుండి క్రింద వరిగడ్డి మీదకు మార్చారు. నోట్లో తులసి నీళ్లు పోశారు. చెవిలో నారాయణ నామం చెప్పారు. అమ్మ ప్రాణవాయువు అనంతవాయువులో కలిసిపోయింది.

అందరి ఏడుపుల మధ్యా నాలో చెప్పలేని, ఏడుపు కాని. పెనుతుపాను. నా నోట్లో తాంబూలం వుంది యింకా...

దహనక్రియ లయ్యాక అమ్మ వ్రాసిన విల్లు బయటికి తీశారు. సగం ఆస్తి కమలకూ. సగం నాకు - హైదరాబాదులో మేడ కొనే నిమిత్తం - వ్రాసింది.

అది వినగానే నిశ్చేష్టనై పోయాను. నాలోని చైతన్యమంతా జారిపోయినట్లు నీరసం కలిగింది.

ఎందుకిట్లా వ్రాసింది? ఎందుకు? అనుకున్నాను. నాకేదో అన్యాయం జరిగిపోయినట్లు, నా ఆస్తినంతా ఎవరో దోచుకున్నట్లు బాధ కలిగింది. నా జీవచైతన్యమే స్తంభించి పోయింది. నిన్నటి తాంబూలం తాలూకు గార మాత్రం మిగిలింది పళ్ల మీద.

నీరసంగా సుబ్బారావుకు వ్రాసిన ఉత్తరం చించి పారేశాను. గదిలో తలుపులు మూసుకొని కూర్చున్న నాలో అర్థం కాని మూగ వేదన కట్టలు తెగి కన్నీరుగా ప్రవహించింది.

అమ్మ చచ్చిపోయింది!

....

....

జీవితం మళ్ళీ మొదలు!!

★★★